

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๗๔๓/๒๕๕๘

คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๐๗๔/๒๕๖๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๗ เดือน พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง	{	นายชัยวิทย์ จิตเมตตา	ผู้ฟ้องคดี
		กรุงเทพมหานคร ที่ ๑	
		ผู้อำนวยการสำนักงานการคลัง กรุงเทพมหานคร ที่ ๒	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับความรับผิดชอบอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขดำที่ ๒๕๕๗/๒๕๕๕ หมายเลขแดงที่ ๙๕๖/๒๕๕๘

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการบำนาญกรุงเทพมหานคร ซึ่งเคยเป็นพนักงานเทศบาลนครกรุงเทพ แต่ได้โอนมารับราชการกรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๑๕ ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ ซึ่งกำหนดให้โอนมาเป็นข้าราชการในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และได้เกษียณอายุราชการเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๒ โดยได้รับเงินบำนาญปกติเดือนละ ๓๕,๓๙๒ บาท พร้อมด้วยเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของเงินบำนาญปกติเดือนละ ๘๕.๔๕ บาท ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๒ ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๓๗๘๕/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๒ เรื่อง ให้จ่ายบำนาญปกติแก่ข้าราชการกรุงเทพมหานคร โดยที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมิได้แจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การคำนวณบำนาญและเงินเพิ่มดังกล่าวไม่ถูกต้อง จึงขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของบำนาญปกติหรือ

/บำนาญ...

บำนาญพิเศษแก่ข้าราชการกรุงเทพมหานครให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ และข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร ๒๕๑๖ ต่อมา ได้มีการประกาศระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ มีผลบังคับใช้วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีกับพวกได้มีหนังสือที่ ๒/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๕ เรื่อง ขอให้กรุงเทพมหานครเบิกจ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติถึงผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ขอให้เบิกจ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษให้แก่ผู้ฟ้องคดี ตั้งแต่วันเกษียณอายุราชการจนถึงวันที่ ๒๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๔ โดยขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ให้ถูกต้องตามข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ซึ่งต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือสำนักการคลัง กรุงเทพมหานคร ที่ กท ๑๓๐๙/๙๖๓๖ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๕ ซึ่งแจ้งโดยสรุปว่า ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ได้ยกเลิกวิธีการและหลักเกณฑ์การได้รับจ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ตามระเบียบเดิมแล้วกำหนดวิธีการและหลักเกณฑ์เงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ขึ้นใหม่เพื่อขยายสิทธิแก่ข้าราชการกรุงเทพมหานครให้เท่าเทียมข้าราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในการได้รับเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ จึงทำให้ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิเริ่มต้นได้รับเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ จากบำนาญในอัตราใหม่ตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นวันที่ประกาศใช้ระเบียบดังกล่าวเป็นต้นไป โดยไม่มีผลย้อนหลังไปถึงวันเกษียณหรือพ้นจากราชการกรุงเทพมหานครของผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การจ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ จากบำนาญปกติตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๓๗๘๕/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๒ เรื่อง ให้จ่ายบำนาญปกติแก่ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ที่จ่ายให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินเพิ่มเติมเดือนละ ๘๕.๔๕ บาท ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๒ ดังกล่าวนั้น เกิดจากการคำนวณเงินเพิ่มจากบำนาญปกติ ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ซึ่งในวันดังกล่าวผู้ฟ้องคดียังไม่ออกหรือพ้นจากราชการกรุงเทพมหานคร หากแต่ยังคงรับราชการในกรุงเทพมหานครเป็นเวลาติดต่อกันเรื่อยมาจนถึงเกษียณอายุราชการเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๒ อีกทั้ง ในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ผู้ฟ้องคดียังไม่มีสิทธิรับเงินบำนาญเพราะอายุราชการไม่ครบ ๒๕ ปี ดังนั้น การคิดคำนวณและจ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดี จึงไม่ถูกต้องตามที่กฎหมายกำหนด นอกจากนั้นเมื่อข้อ ๓๑ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญ

/ข้าราชการ...

ข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ใช้บังคับ การคิดคำนวณเงินเพิ่มจากบำนาญปกติ ณ วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๒ ซึ่งผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุราชการ และเบิกจ่ายให้ผู้ฟ้องคดีในอัตรา เดือนละ ๘,๘๔๘ บาท นั้น ถูกต้องแล้ว แต่ก็มี การเบิกจ่ายให้แก่ผู้ฟ้องคดี นับตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นต้นไป โดยไม่เบิกจ่ายย้อนหลังนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุราชการ ย่อมเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเป็นเหตุทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย นับแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๒ ถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นเวลา ๑๓๘ เดือน ๒๖ วัน คิดเป็นเงินรวมทั้งสิ้น ๑,๒๒๘,๖๙๒.๒๗ บาท จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองคำนวณเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๒๕ จากยอดเงินบำนาญปกติ ณ วันเกษียณอายุราชการ ซึ่งเป็นเงินบำนาญปกติเดือนละ ๓๕,๓๙๒ บาท คิดเป็นเงินเพิ่ม เดือนละ ๘,๘๔๘ บาท

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจ่ายเงินเพิ่มให้ผู้ฟ้องคดีเดือนละ ๘,๘๔๘ บาท ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๒ ถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นเวลา ๑๓๘ เดือน ๒๖ วัน คิดเป็นเงิน ๑,๒๒๘,๖๙๒.๒๗ บาท หักเงินเพิ่มซึ่งกรุงเทพมหานครได้จ่ายให้ผู้ฟ้องคดีแล้วเดือนละ ๘๕.๔๕ บาท เป็นเงิน ๑๑,๘๖๖.๑๖ บาท คงเหลือเงินเพิ่มสุทธิซึ่งจะต้องจ่ายให้ผู้ฟ้องคดีอีกเป็นเงิน ๑,๒๑๖,๘๒๖.๑๑ บาท

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการบำนาญกรุงเทพมหานคร โดยเคยเป็นข้าราชการจากองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล หรือสุขาภิบาล แล้วแต่กรณี และเข้ารับราชการครั้งแรกเมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๐๖ จากนั้นปรับเป็นข้าราชการ กรุงเทพมหานครสามัญ เมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ โดยมีตำแหน่งสุดท้ายก่อนออกจากราชการ ในตำแหน่งนักบริหาร ๙ รองผู้อำนวยการสำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร และมีอัตราเงินเดือน เดือนสุดท้าย ๔๔,๒๔๐ บาท ผู้ฟ้องคดีได้เกษียณอายุราชการตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๒ มีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญได้ ๔๐ ปี และมีสิทธิได้รับบำนาญปกติเป็นรายเดือน คำนวณได้โดยเอาเงินเดือนเดือนสุดท้าย คูณ อายุงานราชการ หักด้วย ๕๐ และเนื่องจากผู้ฟ้องคดี เป็นข้าราชการบำนาญ ซึ่งเคยเป็นข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล และพนักงานสุขาภิบาล แต่ได้โอนมารับราชการกรุงเทพมหานคร เมื่อออกหรือพ้นจากราชการ กรุงเทพมหานครในหรือหลังวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ และมีสิทธิได้รับเงินบำนาญปกติ ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๒๕ เพราะเคยได้รับราชการส่วนท้องถิ่นมาก่อน โดยแบ่งการคิดคำนวณเงินบำนาญของผู้ฟ้องคดีเป็นสองระยะเวลา ดังนี้

/๑. ช่วงระยะเวลา...

๑. ช่วงระยะเวลาที่ใช้ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ตามข้อ ๓๑ (๒) ที่ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ คือ จำนวนเงินเพิ่มจากบำนาญปกติ โดยตั้งเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๒๕ ของจำนวนเงินที่ควรเป็นบำนาญปกติของข้าราชการกรุงเทพมหานครผู้นั้น หากข้าราชการกรุงเทพมหานครผู้นั้นออกหรือพ้นจากราชการในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ คุณด้วยจำนวนปีอันเป็นเวลาราชการกรุงเทพมหานครผู้นั้นมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล หรือสุขาภิบาล แล้วแต่กรณี หากด้วยจำนวนปีอันเป็นเวลาราชการหรือเวลาทำงานอยู่ทางสังกัดเดิม เมื่อผู้ฟ้องคดีพ้นสภาพความเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ และถูกโอนมาเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานคร ตั้งแต่วันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ ประกอบกับได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ และพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ จึงต้องคำนวณจากเงินที่ควรเป็นบำนาญของผู้ฟ้องคดีในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ โดยมีวิธีการคำนวณ ดังนี้ เงินบำนาญรายเดือนคือ บำนาญปกติบวกด้วยเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๒๕ ส่วนบำนาญปกติเท่ากับเงินเดือนเดือนสุดท้าย คุณด้วยอายุราชการรายปีแล้วนำไปหารด้วย ๕๐ ผู้ฟ้องคดีจึงได้รับบำนาญปกติเป็นเงิน ๓๕,๓๙๒ บาท แต่สำหรับบำนาญปกติ (ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖) เท่ากับเงินเดือนในเดือนกรกฎาคม ๒๕๑๖ คุณด้วยเวลาราชการนับแต่วันบรรจุถึงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ แล้วนำไปหารด้วย ๕๐ เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับเงินเดือนในเดือนกรกฎาคม ๒๕๑๖ เป็นเงินจำนวน ๑,๘๘๐ บาท และมีอายุราชการนับแต่ถึงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ เป็นเวลา ๑๐ ปี ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงได้คำนวณเงินบำนาญปกติ (ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖) ให้ผู้ฟ้องคดีโดยนำ ๑,๘๘๐ คูณด้วย ๑๐ หารด้วย ๕๕ ได้เท่ากับ ๓๔๑.๑๘ ผู้ฟ้องคดีจึงได้รับเงินดังกล่าวเป็นเงินจำนวน ๓๔๑.๑๘ บาท และสำหรับเงินเพิ่ม (ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖) เท่ากับร้อยละ ๒๕ ของบำนาญปกติ (ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖) คูณด้วย จำนวนปีอันเป็นเวลาราชการกรุงเทพมหานครที่ผู้นั้นมีสิทธิได้รับเพิ่มร้อยละ ๒๕ จากองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล หรือสุขาภิบาลแล้วนำไปหารด้วยจำนวนปีอันเป็นเวลาราชการหรือเวลาทำงานอยู่ทางสังกัดเดิม และองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล หรือสุขาภิบาลรวมกัน ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงได้คำนวณเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๒๕ (ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖) ให้ผู้ฟ้องคดีโดยนำ ๒๕ หารด้วย ๑๐๐ คูณด้วย ๒๔๒.๑๘ แล้วนำไปคูณด้วย ๙ หารด้วย ๙ ได้เท่ากับ ๖๐.๕๕ ผู้ฟ้องคดีจึงได้รับสำหรับเงินเพิ่ม (ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖) เป็นเงินจำนวน ๖๐.๕๕ บาท ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงได้รับเงินบำนาญรายเดือนในแต่ละเดือน เป็นเงิน ๑๓,๘๓๗.๕๕ บาท (๑๓,๘๑๘ บาท บวกกับ ๖๐.๕๕ บาท)

/ผู้ถูกฟ้องคดี...

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้มีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๓๗๘๕/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๒ เรื่อง ให้จ่ายบำนาญปกติแก่ข้าราชการกรุงเทพมหานคร สั่งจ่ายให้แก่ผู้ฟ้องคดี ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุราชการตลอดมาจนถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔

๒. ช่วงระยะเวลาที่บังคับใช้ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ซึ่งใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นต้นไป โดยที่ข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบดังกล่าวกำหนดให้ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ซึ่งเคยเป็นข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล พนักงานสุขาภิบาล รวมทั้งพนักงานองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น แต่ได้ออนมารับราชการกรุงเทพมหานคร เมื่อออกหรือพ้นจากราชการกรุงเทพมหานครตั้งแต่วันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ เป็นต้นไป และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ หรือบำนาญพิเศษหรือผู้มีสิทธิจะพึงได้รับบำนาญพิเศษ ตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ให้เบิกจ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษแล้วแต่กรณี ในอัตราร้อยละ ๒๕ ของเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๒๕ จากเงินบำนาญปกติ เพราะเคยรับราชการส่วนท้องถิ่นมาก่อน และได้ออนมารับราชการกรุงเทพมหานคร โดยออกหรือพ้นจากราชการกรุงเทพมหานครนับตั้งแต่วันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ เป็นต้นไป โดยมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากบำนาญปกติตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นวันที่ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ มีผลใช้บังคับเป็นต้นไป ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้ดำเนินการคำนวณเงินเพิ่มจากบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยมีวิธีการคำนวณ ดังนี้ เงินบำนาญรายเดือน คือ บำนาญปกติบวกด้วยเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๒๕ ส่วนบำนาญปกติเท่ากับเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยอายุราชการรายปีแล้วนำไปหารด้วย ๕๐ เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับเงินเดือนเดือนสุดท้ายเป็นเงินจำนวน ๔๔,๒๔๐ บาท และมีอายุราชการ ๔๐ ปี ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงได้คำนวณบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีโดยนำ ๔๔,๒๔๐ คูณด้วย ๔๐ หารด้วย ๕๐ ได้เท่ากับ ๓๕,๓๙๒ ผู้ฟ้องคดีจึงได้รับบำนาญปกติ เป็นเงินจำนวน ๓๕,๓๙๒ บาท และสำหรับเงินเพิ่มในกรณีนี้มีวิธีการคำนวณ คือ นำเงินบำนาญปกติ คูณด้วย ๒๕ หารด้วย ๑๐๐ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงได้คำนวณเงินเพิ่มดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดีโดยนำ ๓๕,๓๙๒ คูณด้วย ๒๕ หารด้วย ๑๐๐ ได้เท่ากับ ๘,๘๔๘ ผู้ฟ้องคดีจึงได้รับเงินเพิ่ม เป็นเงินจำนวน ๘,๘๔๘ บาท และเมื่อรวมเป็นเงินบำนาญรายเดือนแล้ว ผู้ฟ้องคดีจะได้รับเป็นเงินรายเดือนจำนวน ๔๔,๒๔๐ บาท (๓๕,๓๙๒ บาท บวกด้วย ๘,๘๔๘ บาท) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร

/ได้มีคำสั่ง...

ได้มีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๓๖๔๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๔ เรื่อง ให้จ่ายเงินเพิ่มแก่ข้าราชการบำนาญกรุงเทพมหานครสามัญ สั่งจ่ายเงินจำนวนดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดีไปแล้วตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นต้นไป

กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คณะกรรมการพิจารณาเกี่ยวกับการจ่ายเงินบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร และการจ่ายเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๒๕ จากเงินบำนาญปกติ ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ประกอบกับความเห็นของสำนักงานกฎหมายและคดี สำนักงานปลัดกรุงเทพมหานคร ตามหนังสือ ที่ กท ๑๓๐๙/๑๑๔๐ ลงวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๐ และหนังสือ ที่ กท ๐๔๐๕/๔๐๑๘ ลงวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๐ และหนังสือ ที่ กท ๑๓๐๙/๑๑๔๐ ลงวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๐ ที่สำนักการคลังได้หารือเรื่องการจ่ายเพิ่มร้อยละ ๒๕ กับกระทรวงมหาดไทยและหนังสือของกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๒๐๘.๒/๔ ลงวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๕๑ เรื่อง แจ้งผลการพิจารณาให้ความเห็นข้อหารือ โดยคณะกรรมการพิจารณาร่างกฎหมายของกระทรวงมหาดไทย ให้ผู้ฟ้องคดีนำหลักการคำนวณตามแนวคิดที่ ๓ ที่คำนวณเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของเงินบำนาญ ถ้าข้าราชการผู้นั้นออกหรือพ้นจากราชการในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ และคูณด้วยจำนวนปี เวลาราชการทางกรุงเทพมหานคร หาดด้วยจำนวนปีราชการทางสังกัดเดิม โดยเป็นเงินเพิ่มของผู้ที่ออกจากกรุงเทพมหานคร ในหรือหลังจากวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ดำเนินการพิจารณาต่อไป นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่าข้อหารือและมติดังกล่าวข้างต้น เป็นเพียงความเห็นเบื้องต้นในการแก้ไขระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ จึงยังไม่มีผลใช้บังคับ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงถือปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ได้ละเลยหรือไม่ปฏิบัติตามระเบียบดังกล่าวแต่อย่างใด ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่นตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ และมีฐานะเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นราชการส่วนท้องถิ่นเหมือนราชการส่วนท้องถิ่นอื่น และข้าราชการกรุงเทพมหานครควรจะได้รับเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ จากบำนาญปกติเช่นเดียวกันกับข้าราชการส่วนท้องถิ่นอื่น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้ยกวางระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ เพื่อแก้ไขข้อ ๓๑ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ เพื่อให้ผู้เข้ารับราชการกรุงเทพมหานครก่อนวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ ทุกคนมีสิทธิได้รับเพิ่มจาก

/บำนาญ...

บ้านาญปกติเท่าเทียมกับข้าราชการส่วนท้องถิ่นอื่น อันเป็นการปฏิบัติต่อข้าราชการกรุงเทพมหานคร
อย่างเท่าเทียม เสมอภาค และสอดคล้องกับข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งได้รับเงินเพิ่มจากบ้านาญปกติ
ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบ้านาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ แล้ว

ผู้ฟ้องคดีชี้แจงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีคำนวณเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ให้ผู้ฟ้องคดี
ไม่ถูกต้อง ที่ถูกต้อง คือ เงินเดือนที่ผู้ฟ้องคดีได้รับเดือนกรกฎาคม ๒๕๑๖ เป็นเงินจำนวน ๑,๘๘๐ บาท
และมีอายุราชการนับแต่ถึงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ เป็นเวลา ๑๐ ปี ต้องนำ ๑,๘๘๐ บาท
คูณด้วย ๑๐ หารด้วย ๕๐ ได้เท่ากับ ๓๗๖ บาท ผู้ฟ้องคดีจึงได้รับเงินดังกล่าวเป็นเงินจำนวน
๓๗๖ บาท และสำหรับเงินเพิ่ม (ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖) เท่ากับร้อยละ ๒๕ ของบ้านาญปกติ
(ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖) คูณด้วย จำนวนปีอันเป็นเวลาราชการกรุงเทพมหานครแล้ว
นำไปหารด้วยจำนวนปีอันเป็นเวลาราชการหรือเวลาทำงานอยู่ทางสังกัด จึงสามารถคำนวณเงิน
เพิ่มในอัตราร้อยละ ๒๕ (ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖) โดยนำ ๒๕ หารด้วย ๑๐๐ คูณด้วย
๓๗๖ บาท แล้วนำไปคูณด้วย ๔๐ หารด้วย ๑๐ ได้เท่ากับ ๓๗๖ บาท ผู้ฟ้องคดีจึงได้รับสำหรับเงินเพิ่ม
(ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖) เป็นเงินจำนวน ๓๗๖ บาท แต่เนื่องจากได้รับเงินเพิ่มไปแล้ว
เดือนละ ๘๕.๔๕ บาท จึงควรจะได้รับเงินเพิ่มเติมอีกเดือนละ ๓๗๖ บาท ลบด้วย ๘๕.๔๕ บาท เท่ากับ
๒๙๐.๕๕ บาท เงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๒ ถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔
รวมเป็นเวลา ๑๓๘ เดือน ๒๖ วัน (๑๓๘ เดือน คูณด้วย ๒๙๐.๕๕ บาท) บวก ๒๕๑.๘๑ บาท เท่ากับ
๔๐,๓๔๗.๗๑ บาท อย่างไรก็ตาม ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจะต้องคำนวณบ้านาญให้ผู้ฟ้องคดีโดยมี
วิธีการคำนวณ ดังนี้ เงินบ้านาญรายเดือน คือ บ้านาญปกติบวกด้วยเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๒๕
ส่วนบ้านาญปกติ เท่ากับ เงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยอายุราชการรายปีแล้วนำไปหารด้วย ๕๐
เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับเงินเดือนเดือนสุดท้ายเป็นเงินจำนวน ๔๔,๒๔๐ บาท และมีอายุราชการ ๔๐ ปี
ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงได้คำนวณบ้านาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีโดยนำ ๔๔,๒๔๐ บาท คูณด้วย ๔๐
หารด้วย ๕๐ ได้เท่ากับ ๓๕,๓๙๒ บาท ผู้ฟ้องคดีจึงได้รับบ้านาญปกติ เป็นเงินจำนวน ๓๕,๓๙๒ บาท
และสำหรับเงินเพิ่มในกรณีนี้มีวิธีการคำนวณคือ นำเงินบ้านาญปกติ คูณด้วย ๒๕ หารด้วย ๑๐๐
จึงต้องนำ ๓๕,๓๙๒ บาท คูณด้วย ๒๕ หารด้วย ๑๐๐ ได้เท่ากับ ๘,๘๔๘ บาท ผู้ฟ้องคดีจึงต้อง
ได้รับเงินเพิ่ม เป็นเงินจำนวน ๘,๘๔๘ บาท และเมื่อรวมเป็นเงินบ้านาญรายเดือนแล้ว ผู้ฟ้องคดี
จะได้รับเป็นเงินรายเดือนจำนวน ๔๔,๒๔๐ บาท (๓๕,๓๙๒ บาท บวกด้วย ๘,๘๔๘ บาท) จึงจะถูกต้อง
ตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง
อ้างหนังสือกระทรวงมหาดไทยที่ มท.๐๒๐๘.๒/๔ ลงวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๑๑ นั้น เป็นเพียง
ความเห็นของคณะกรรมการพิจารณาร่างกฎหมายของกระทรวงมหาดไทย ต่างจากมาตรา ๘
แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งเป็นกฎหมายที่ผู้เกี่ยวข้องต้องถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัด เมื่อผู้ฟ้องคดี

/ออกหรือ...

ออกหรือพ้นจากราชการตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๒ ก่อนระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ใช้บังคับ ผู้ฟ้องคดีจึงต้องอยู่ในบังคับตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ จากบำนาญตั้งแต่วันที่ออกหรือพ้นจากราชการตามข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ซึ่งมีสิทธิอยู่ก่อนระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ใช้บังคับ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีนำหลักการคำนวณเงินเพิ่มข้าราชการซึ่งออกหรือพ้นจากราชการในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ มาคำนวณเงินเพิ่มจากบำนาญให้แก่ผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้อง ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากบำนาญเดือนละ ๘,๘๔๘ บาท ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๒ เป็นต้นไป

ผู้ฟ้องคดียื่นคำแถลงว่า การเบิกจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ เป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว แต่การเบิกจ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ เป็นไปโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจาก ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ผู้ฟ้องคดียังไม่ได้ออกจากราชการ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองคำนวณบำนาญ ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ จึงเป็นการคำนวณบำนาญที่ไม่ถูกต้อง เป็นผลให้การคำนวณเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ จากเงินบำนาญให้แก่ผู้ฟ้องคดีไม่ถูกต้องตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองดำเนินการเบิกจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๓๗๘๕/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๒ เป็นเงินเดือนละ ๘๕,๔๕ บาท ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๒ ถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีหรือไม่ หากเป็นการกระทำละเมิด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องชดเชยค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการบำนาญกรุงเทพมหานคร ซึ่งเคยเป็นพนักงานเทศบาลนครกรุงเทพ โดยเริ่มรับราชการครั้งแรกในตำแหน่งครูจัตวา กองการศึกษา เทศบาลนครกรุงเทพ เมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๐๖ ต่อมา ได้มีประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ กำหนดให้โอนมาเป็นข้าราชการในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จนกระทั่งเกษียณอายุราชการเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๒ ได้รับเงินเดือนเดือนสุดท้าย ๔๔,๒๔๐ บาท มีเวลาราชการสำหรับ

/คำนวณ...

คำนวณบำเหน็จบำนาญได้ ๔๐ ปี เป็นเวลาราชการสังกัดเดิม ๑๐ ปี และเป็นเวลาราชการกรุงเทพมหานคร ๓๐ ปี โดยได้รับเงินเดือนเดือนกรกฎาคม ๒๕๑๖ เป็นเงิน ๑,๘๘๐ บาท ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานคร ซึ่งเคยเป็นพนักงานเทศบาล แต่ได้โอนมารับราชการกรุงเทพมหานครตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ การที่ผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุราชการเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๒ จึงเป็นการออกหรือพ้นจากราชการกรุงเทพมหานครหลังวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ เข้าหลักเกณฑ์ตามข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ที่กำหนดให้คำนวณเงินที่ควรเป็นบำนาญของผู้ฟ้องคดี ในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ซึ่งมีเจตนารมณ์เพื่อเป็นการรักษาสีทธิประโยชน์ในการได้รับเงินเพิ่มจากบำนาญปกติของผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นก่อนโอนมาเป็นข้าราชการในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยให้มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากบำนาญปกติจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แม้จะยังไม่เกษียณอายุราชการโดยมีวิธีการคำนวณบำนาญปกติเพื่อนำไปเป็นฐานในการคำนวณเงินเพิ่มให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๓๒ (๒) (ข) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ที่ใช้บังคับอยู่ในวันที่ผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุราชการ คือ บำนาญปกติ (ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖) เท่ากับ เงินเดือนเดือนสุดท้าย คือ เดือนกรกฎาคม ๒๕๑๖ จำนวน ๑,๘๘๐ บาท คูณเวลาราชการเดิม จำนวน ๑๐ ปี หาร ๕๕ ได้บำนาญปกติเป็นจำนวนเงิน ๓๔๑.๘๑ บาท จากนั้นจึงนำไปคำนวณเป็นเงินเพิ่มจากบำนาญปกติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในข้อ ๓๑ วรรคสอง ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ คือ เงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ เท่ากับ ๒๕ หาร ๑๐๐ คูณ บำนาญปกติ (ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖) ๓๔๑.๘๑ บาท คูณ เวลาราชการกรุงเทพมหานคร ๓๐ ปี หาร เวลาราชการสังกัดเดิม ๑๐ ปี ได้เป็นเงินเพิ่ม เท่ากับ ๒๕๖.๓๕ บาท ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากบำนาญปกติเป็นเงินเดือนละ ๒๕๖.๓๕ บาท แต่การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การว่าได้คำนวณบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยตั้งร้อยละ ๒๕ ของบำนาญปกติ (ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖) คูณด้วยจำนวนปีอันเป็นเวลาราชการกรุงเทพมหานครที่ผู้ฟ้องคดีได้รับเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ จากองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล หรือสุขาภิบาลแล้วนำไปหารด้วยจำนวนปีอันเป็นเวลาราชการหรือเวลาทำงานอยู่ทางสังกัดเดิม และองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล หรือสุขาภิบาลรวมกัน โดยแสดงวิธีการคำนวณ คือ บำนาญปกติ(ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖) เท่ากับ เงินเดือนเดือนกรกฎาคม ๑,๘๘๐ บาท คูณเวลาราชการเดิม ๑๐ ปี หาร ๕๕ เท่ากับ ๓๔๘.๑๘ บาท เงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ เท่ากับ ๒๕ หาร ๑๐๐ คูณ ๓๔๘.๑๘ บาท คูณ ๙ หาร ๙ เท่ากับ ๖๐.๕๕ บาท

/แตกต่าง...

แตกต่างจากหลักเกณฑ์การคำนวณตามข้อ ๓๑ วรรคสอง ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในวันที่ ผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุราชการ จึงเห็นได้ว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการเบิกจ่ายเงินเพิ่มจาก เงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๓๗๘๕/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๒ เป็นเงินเดือนละ ๖๐.๕๕ บาท ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มเป็นเงินเดือนละ ๒๕๖.๓๕ บาท ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๒ ถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งเป็นผลโดยตรงที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายต่อสิทธิในการได้รับเงินเพิ่มจากเงินบำนาญ เป็นเงินเดือนละ ๑๙๕.๘๐ บาท (๒๕๖.๓๕ ลบด้วย ๖๐.๕๕) ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๒ ถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ รวมเป็นเวลา ๑๓๘ เดือน ๒๖ วัน คิดเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๗,๑๙๐.๐๙ บาท จึงเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และเมื่อคำนึงถึงพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิดในกรณีดังกล่าวแล้วเห็นว่า การกระทำ ดังกล่าวเป็นผลให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายต่อสิทธิในการได้รับเงินเพิ่มจากเงินบำนาญ เป็นเงินทั้งสิ้น ๒๗,๑๙๐.๐๙ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน ความเสียหายอันเกิดจากการกระทำละเมิดตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิด ทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มาด้วยนั้น เห็นว่า ในการออก คำสั่งที่พิพาทดังกล่าว ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ กรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ กำหนดให้เฉพาะผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เป็นผู้มีอำนาจและ หน้าที่ในการออกคำสั่ง ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้มีอำนาจหรือหน้าที่ในการออกคำสั่งที่พิพาท ดังกล่าวแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในคดีนี้ได้

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาเพิกถอนคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๓๗๘๕/๒๕๔๒ เรื่อง ให้จ่ายบำนาญปกติแก่ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๒ เฉพาะในส่วนของ เงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๒ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๗,๑๙๐.๐๙ บาท ทั้งนี้ ภายในเวลาสามสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด ให้คืนค่าธรรมเนียมศาลแก่ผู้ฟ้องคดีบางส่วน ตามส่วนของการชนะคดี และให้ยกฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ส่วนคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อุทธรณ์ว่า ข้อเท็จจริงในส่วนของการนับเวลาราชการ เพื่อใช้ ในการคำนวณเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของเงินบำนาญปกติของผู้ฟ้องคดี ตามข้อ ๓๑ (๒) ของ ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ว่ายังมีความผิดพลาดคลาดเคลื่อน ซึ่งส่งผลให้เงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของเงินบำนาญปกติที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/ต้องชำระ...

ต้องชำระให้แก่ผู้ฟ้องคดี จำนวน ๒๗,๑๙๐.๐๙ บาท ตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ข้อ ๓๑ วรรคสอง ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ เนื่องจากตามมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ บัญญัติให้ การนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญของข้าราชการ หรือของข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่โอนมาเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ หรือกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นแล้วแต่กรณี ที่ใช้อยู่ในวันที่โอน รวมเป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย ประกอบกับการนับเวลาราชการเพื่อใช้คำนวณบำเหน็จบำนาญตามมาตรา ๒๖ วรรคสอง และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ บัญญัติให้ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตใดที่ได้มีประกาศกฤษฎีกาการศึกให้นับเวลาราชการที่ปฏิบัติหน้าที่ระหว่างนั้นเป็นทวีคูณ เมื่อผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานคร ในขณะนั้น ได้ปฏิบัติหน้าที่ในขณะที่มีการประกาศกฤษฎีกาการศึก ผู้ฟ้องคดีย่อมได้นับเวลาราชการที่ปฏิบัติหน้าที่ระหว่างนั้นเป็นทวีคูณด้วย โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แสดงรายละเอียดของการนับระยะเวลาในการคำนวณบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายข้างต้น และการคำนวณเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ตามข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ของผู้ฟ้องคดี ดังนี้ (๑) ผู้ฟ้องคดีเข้ารับราชการครั้งแรก เมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๐๖ และเกษียณอายุราชการวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๒ โดยมีอายุราชการทั้งหมด ๓๙ ปี ๖ เดือน ๖ วัน โดยแบ่งเป็นเวลาราชการ ๓๖ ปี ๖ เดือน - วัน และเวลาราชการทวีคูณ ๓ ปี - เดือน ๖ วัน คิดเป็นเวลาราชการทั้งสิ้น ๔๐ ปี (๒) ผู้ฟ้องคดีมีเวลาราชการทางสังกัดเดิม (ส่วนท้องถิ่น) ทั้งหมด ๑๒ ปี ๑๐ เดือน ๑๑ วัน โดยแบ่งเป็น เวลาราชการส่วนท้องถิ่น ๑๐ ปี ๓ เดือน ๑๓ วัน และเวลาราชการทวีคูณ ๒ ปี ๖ เดือน ๒๘ วัน คิดเป็นเวลาราชการทางสังกัดเดิมทั้งสิ้น ๑๓ ปี (๓) ผู้ฟ้องคดีมีเวลาราชการทางกรุงเทพมหานคร ทั้งหมด ๒๖ ปี ๗ เดือน ๒๖ วัน โดยแยกเป็นเวลาราชการกรุงเทพมหานคร ๒๖ ปี ๒ เดือน ๑๘ วัน และเวลาราชการทวีคูณ - ปี ๕ เดือน ๘ วัน คิดเป็นเวลาราชการกรุงเทพมหานครทั้งสิ้น ๒๗ ปี

ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีย่อมได้รับเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของจำนวนเงินที่ควรเป็นบำนาญปกติ ตามหลักเกณฑ์ ข้อ ๓๑ วรรคสอง ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ดังนี้

บำนาญปกติ (ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖) เท่ากับ เงินเดือนเดือนกรกฎาคม ๒๕๑๖ คูณ เวลาราชการทางสังกัดเดิม ทหารด้วย ๕๕ ปี

/บำนาญปกติ...

บำนาญปกติ (ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖) เท่ากับ $๑,๘๘๐ \times \frac{๓๓}{๕๕} = ๑,๑๑๖$ บาท
เงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๒๕ ของจำนวนเงินที่ควรเป็นบำนาญปกติ ตามหลักเกณฑ์
ที่กำหนด ตามข้อ ๓๑ วรรคสอง ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญ
ข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖

เงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๒๕ เท่ากับ ๒๕ หาร ๑๐๐ คุณ บำนาญปกติ
(ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖) คูณด้วยเวลาราชการทางกรุงเทพมหานคร หารด้วย เวลาราชการ
ทางสังกัดเดิม และเวลาราชการทางองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล หรือสุขาภิบาลรวมกัน

เงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๒๕ เท่ากับ $\frac{๓๔}{๑๐๐} \times \frac{๒๗}{๑๐๐} \times ๑,๑๑๖ = ๒๓๐.๗๓$ บาท
ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เบิกจ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของเงินบำนาญปกติตามระเบียบดังกล่าวให้แก่
ผู้ฟ้องคดี เป็นเงิน ๘๕.๔๕ บาท ตั้งแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุราชการ ถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔
ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีต้องได้รับเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ เป็นเงิน ๒๓๐.๗๓ บาท
แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เบิกจ่าย ให้เพียง ๘๕.๔๕ บาท จึงคงเหลือเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของเงิน
บำนาญปกติที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องจ่ายให้แก่ผู้ฟ้องคดี จำนวน $๒๓๐.๗๓ - ๘๕.๔๕ = ๑๔๕.๒๘$ บาท
โดยเบิกจ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของเงินบำนาญปกติของผู้ฟ้องคดีที่ศาลาเคลื่อนให้แก่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๒ ถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ รวมเป็นเวลา ๑๓๘ เดือน ๒๖ วัน
คิดเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๐,๑๗๔.๕๕ บาท มิใช่ จำนวน ๒๗,๑๘๐.๐๘ บาท ตามคำพิพากษา
ศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น
เป็นให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระเงินให้แก่ผู้ฟ้องคดีเพียง ๒๐,๑๗๔.๕๕ บาท

ผู้ฟ้องคดีไม่ทำคำแก้อุทธรณ์ภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนด

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแถลง
เป็นหนังสือ และไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุป
ข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือ
ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ
คำอุทธรณ์ และพยานหลักฐานอื่นจากการแสวงหาข้อเท็จจริงของศาลแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการบำนาญรับราชการครั้งแรก
ในตำแหน่งครูจัตวา กองการศึกษา เทศบาลนครกรุงเทพ เมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๐๖ ต่อมา
ได้มีประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ ซึ่งกำหนดให้ออมนมา

/รับราชการ...

รับราชการในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๑๕ และเกษียณอายุราชการ ในตำแหน่งรองผู้อำนวยการสำนัก ด้านวิชาการ สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร ในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๒ ได้รับเงินเดือนเดือนสุดท้าย ๔๔,๒๔๐ บาท มีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จ บำนาญ ๔๐ ปี เป็นเวลาราชการทางสังกัดเดิม ๑๓ ปี จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่ง กรุงเทพมหานคร ที่ ๓๗๘๕/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๒ เรื่อง ให้จ่ายบำนาญปกติแก่ข้าราชการ กรุงเทพมหานคร จ่ายเงินให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นบำนาญปกติเดือนละ ๓๕,๓๙๒ บาทพร้อมด้วย เงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของบำนาญปกติอีกเดือนละ ๘๕.๔๕ บาท ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๒ เป็นต้นไป ต่อมา ได้มีการประกาศระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ กรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ มีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้คำนวณเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของเงินบำนาญปกติให้แก่ ผู้ฟ้องคดีใหม่ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในระเบียบดังกล่าว และมีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๓๖๔๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๔ เรื่อง ให้จ่ายเงินเพิ่มแก่ข้าราชการครูบำนาญ กรุงเทพมหานคร จ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีในอัตราเดือนละ ๘,๘๘๘ บาท ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นต้นไป ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายเงินเพิ่มจาก บำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยฯ พ.ศ. ๒๕๑๖ เป็นเงิน ๘๕.๔๕ บาท ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๒ เป็นต้นไปนั้น เป็นการดำเนินการที่ไม่ถูกต้อง เนื่องจากได้นำเงินเดือน ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ มาเป็นฐานในการคำนวณบำนาญ ก่อนจะนำเงินบำนาญดังกล่าว ไปคำนวณเงินเพิ่มให้แก่ผู้ฟ้องคดี ซึ่งในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ผู้ฟ้องคดียังไม่ออกหรือพ้น จากราชการและยังไม่มีสิทธิได้รับบำนาญปกติตามกฎหมาย นอกจากนี้ เมื่อระเบียบ กระทรวงมหาดไทยฯ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ใช้บังคับแล้ว ได้มีการนำเงินเดือน ณ วันที่ผู้ฟ้องคดี เกษียณอายุมาเป็นฐานในการคำนวณบำนาญ ก่อนจะนำเงินบำนาญดังกล่าวไปคำนวณเงินเพิ่ม ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นการดำเนินการที่ถูกต้องแล้ว แต่ก็มี การเบิกจ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติให้ ผู้ฟ้องคดีนับแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ โดยไม่เบิกจ่ายย้อนหลังนับจากวันที่ผู้ฟ้องคดี เกษียณอายุราชการถึงวันก่อนที่ระเบียบกระทรวงมหาดไทยฯ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ใช้บังคับ จึงเป็นการดำเนินการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีกับพวกได้มีหนังสือลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย ระเบียบกระทรวงมหาดไทยฯ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีย้อนหลังนับจากวันที่ผู้ฟ้องคดี เกษียณอายุราชการจนถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ กท

๑๓๐๙/๙๖๓๖ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๕ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจาก บำนาญปกติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยฯ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นต้นไป โดยไม่ย้อนหลังไปถึงวันที่ผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุหรือพ้นจากราชการ ผู้ฟ้องคดี จึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองคำนวณเงินเพิ่มจากบำนาญปกติ ณ วันที่ผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุราชการ เป็นเงินเดือนละ ๘,๘๔๘ บาท และให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง จ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดี ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นเวลา ๑๓๘ เดือน ๒๖ วัน คิดเป็นเงิน ๑,๒๒๘,๖๙๒.๒๗ บาท โดยหักเงินเพิ่มจากบำนาญปกติ ที่ผู้ฟ้องคดีได้รับไว้แล้วเดือนละ ๘๕.๔๕ บาท เป็นเงิน ๑๑,๘๖๖.๑๖ บาท คงเหลือเงินเพิ่ม จากบำนาญปกติที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องจ่ายให้แก่ผู้ฟ้องคดีอีก เป็นเงิน ๑,๒๑๖,๘๒๖.๑๑ บาท ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๓๗๘๕/๒๕๕๒ เรื่อง ให้จ่าย บำนาญปกติแก่ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๒ เฉพาะในส่วนของเงินเพิ่มจาก บำนาญปกติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ และให้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเงินทั้งสิ้น ๒๗,๑๙๐.๐๙ บาท ทั้งนี้ ภายใน เวลาสามสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด ให้คืนค่าธรรมเนียมศาลแก่ผู้ฟ้องคดีบางส่วนตามส่วนของ การชนะคดี และให้ยกฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ส่วนคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องรับผิดชอบจ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติตามข้อ ๓๑ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วย กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบ กระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด

โดยที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่าคดีนี้เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับกระทำละเมิด อันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ กรณีจึงมีปัญหาคำพิพากษาที่อ้างว่า ข้อพิพาทในคดีนี้เป็นคดีพิพาทประเภทใด

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษา หรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้ ... (๓) คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่น

/ของหน่วยงาน...

ของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้อง ปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ... ข้อ ๙๒ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการ ในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ กำหนดว่า ในการพิพากษา หรือมีคำสั่งชี้ขาดคดี ศาลจะยกข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ขึ้นวินิจฉัยแล้วพิพากษาหรือมีคำสั่งไปก็ได้ ข้อ ๑๑๖ กำหนดว่า นอกจากวิธีพิจารณาคดีปกครอง ในศาลปกครองสูงสุดที่กำหนดไว้โดยเฉพาะในภาคนี้ให้นำวิธีพิจารณาคดีปกครองในศาลปกครองชั้นต้น มาใช้บังคับโดยอนุโลม

คดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการบำนาญสังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เริ่มเข้ารับราชการครั้งแรกเมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๐๖ ตำแหน่งครูจัตวา กองการศึกษา เทศบาล นครกรุงเทพ ต่อมา ได้มีประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ กำหนดให้โอนข้าราชการที่ทำงานอยู่ในราชการส่วนท้องถิ่นเดิมมาสังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๑๕ และได้เกษียณอายุราชการเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๒ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๓๗๘๕/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๒ เรื่อง ให้จ่ายบำนาญปกติแก่ ข้าราชการกรุงเทพมหานคร สั่งจ่ายบำนาญปกติเดือนละ ๓๕,๓๙๒ บาท และเงินเพิ่มจากบำนาญปกติ เป็นเงินเดือนละ ๘๕.๔๕ บาท รวมเป็นเงินเดือนละ ๓๕,๔๗๗.๔๕ บาท ตั้งแต่ผู้ฟ้องคดี เกษียณอายุราชการ คือวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๒ เป็นต้นไป โดยการคิดคำนวณเงินเพิ่มจากบำนาญปกติ ดังกล่าวเป็นไปตามข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ และผู้ฟ้องคดีได้รับเงินบำนาญและเงินเพิ่มจำนวน ดังกล่าวมาโดยตลอด ต่อมา ได้มีระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ มีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้คิดคำนวณเงินเพิ่มจากบำนาญปกติให้ผู้ฟ้องคดีใหม่ ตามหลักเกณฑ์และวิธีคำนวณที่กำหนดในระเบียบที่แก้ไขเพิ่มเติมดังกล่าว และมีคำสั่ง กรุงเทพมหานคร ที่ ๓๖๔๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๔ สั่งจ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีในอัตราเดือนละ ๘,๘๔๘ บาท ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นต้นไป ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการเบิกจ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๒ ถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ หรือก่อนวันที่ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ใช้บังคับ เป็นเงินเดือนละ ๘๕.๔๕ บาท เป็นการดำเนินการที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้นำเงินเดือน ณ วันที่

๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ มาเป็นฐานในการคำนวณบำนาญ ก่อนจะนำเงินบำนาญดังกล่าวไปคำนวณเงินเพิ่มให้แก่ผู้ฟ้องคดี ซึ่งในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ผู้ฟ้องคดียังไม่ได้ออกหรือพ้นจากราชการและยังไม่มีสิทธิได้รับบำนาญตามกฎหมาย ต่อมา เมื่อระเบียบกระทรวงมหาดไทยฯ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ใช้บังคับแล้ว ได้มีการนำเงินเดือน ณ วันที่ผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุราชการ มาเป็นฐานในการคำนวณบำนาญ ก่อนจะนำเงินบำนาญดังกล่าวไปคำนวณเงินเพิ่มให้แก่ผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นการดำเนินการที่ถูกต้องแล้ว แต่ได้มีการเบิกจ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติให้ผู้ฟ้องคดีตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ โดยไม่เบิกจ่ายย้อนหลังนับจากวันที่ผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุราชการ ถึงวันก่อนที่ระเบียบกระทรวงมหาดไทยฯ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ใช้บังคับ จึงเป็นการดำเนินการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เห็นว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่ามีสิทธิได้รับเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๒๕ ของเงินบำนาญปกติ เป็นเงินเดือนละ ๘,๘๔๘ บาท ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยฯ ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงมหาดไทยฯ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ กรณีจึงเป็นการฟ้องเพื่อเรียกร้องสิทธิประโยชน์ตามที่มีกฎหมายหรือระเบียบรองรับ อันเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับความรับผิดชอบอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ มิใช่เป็นการฟ้องเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากการกระทำละเมิดอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย แต่อย่างใด

กรณีจึงมีปัญหาที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า การคำนวณเงินเพิ่มจากบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ออกหรือพ้นจากราชการก่อนวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ อันเป็นวันที่ระเบียบกระทรวงมหาดไทยฯ ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ มีผลใช้บังคับ จะสามารถใช้เกณฑ์การคำนวณเงินเพิ่มจากบำนาญปกติ ณ วันที่ออกหรือพ้นจากราชการ ตามข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทยฯ ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงมหาดไทยฯ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ได้หรือไม่ อย่างไร

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทยฯ ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ กำหนดว่า ในการคำนวณเงินเพิ่มจากบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษดังกล่าว ให้คำนวณโดยตั้งเงินในอัตราร้อยละ ๒๕ ของจำนวนเงินที่ควรเป็นบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ แล้วแต่กรณี ของข้าราชการกรุงเทพมหานครผู้นั้น หากข้าราชการกรุงเทพมหานครผู้นั้นออกหรือพ้นจากราชการในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ คุณด้วยจำนวนปีอันเป็นเวลาราชการกรุงเทพมหานครผู้นั้นมีสิทธิได้รับเพิ่มจากองค์การบริหาร

/ส่วนจังหวัด...

ส่วนจังหวัด เทศบาลหรือสุขาภิบาล แล้วแต่กรณี ทหารด้วยจำนวนปีอันเป็นเวลาทำงาน อยู่ทางสังกัดเดิม... จึงเป็นกรณีที่ระเบียบดังกล่าวกำหนดให้คำนวณเงินเพิ่มจากเงินที่ควรเป็น บำนาญปกติ ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ โดยถือเสมือนว่าออกหรือพ้นจากราชการ ในวันดังกล่าว โดยไม่ต้องคำนึงว่าออกหรือพ้นจากราชการจริงเมื่อใด และให้นำจำนวนเงินที่ควร เป็นบำนาญปกติดังกล่าวมาคำนวณหาเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ เนื่องจากเงินเพิ่มจากบำนาญปกติมิใช่ เงินบำนาญปกติ จึงมิได้มีหลักเกณฑ์การคำนวณอย่างบำนาญปกติ เพียงแต่ให้จ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของเงินที่ควรเป็นบำนาญปกติ ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ไปพร้อมกับการจ่ายเงินบำนาญปกติ เมื่อเกษียณอายุราชการเท่านั้น เมื่อข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุน บำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ได้กำหนดวิธีการคำนวณเงินเพิ่มจาก บำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษไว้เป็นการเฉพาะโดยชัดแจ้งแล้ว ประกอบกับระเบียบ กระทรวงมหาดไทยฯ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ประกาศใช้บังคับเมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ โดยมีได้มีบทบัญญัติให้ใช้บังคับย้อนหลัง ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้คำนวณเงินเพิ่ม จากเงินบำนาญปกติ ณ วันที่ออกหรือพ้นจากราชการ ตามข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบกระทรวง มหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ซึ่งแก้ไข เพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงมหาดไทยฯ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ เพื่อให้ย้อนหลังไปถึงวันออก หรือพ้นจากราชการ จนถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ จึงเป็นการดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว

เมื่อการคำนวณเงินเพิ่มจากบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นการดำเนินการที่ชอบด้วย กฎหมายดังที่ได้วินิจฉัยมาแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบจ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติ ตามข้อ ๓๑ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ กรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงมหาดไทยฯ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี

ส่วนกรณีที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเบิกจ่ายเงินเพิ่มจาก บำนาญปกติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการ กรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ผิดพลาด ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับเงินเพิ่มจากบำนาญปกติ ตามระเบียบดังกล่าวขาดไป จึงมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๓๗๘๕/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๒ เฉพาะส่วนของเงินเพิ่มจากบำนาญปกติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๒๗,๑๘๐.๐๘ บาท นั้น เห็นว่า คดีนี้ ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า การคำนวณเงินเพิ่มจากบำนาญปกติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยฯ พ.ศ. ๒๕๑๖ ได้มีการใช้เงินเดือน ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ มาเป็นฐานในการคำนวณบำนาญ ก่อนนำเงิน บำนาญดังกล่าวไปคำนวณเงินเพิ่มเป็นวิธีคำนวณที่ไม่ถูกต้อง ต่อมา เมื่อระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ใช้บังคับแล้ว

/ผู้ถูกฟ้องคดี...

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้ใช้เงินเดือน ณ วันที่ผู้ฟ้องคดีออกหรือพ้นจากราชการมาเป็นฐานในการคำนวณบำนาญ ก่อนจะนำเงินบำนาญดังกล่าวไปคำนวณเงินเพิ่มซึ่งเป็นวิธีคำนวณที่ถูกต้องแล้ว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังคงเบิกจ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยฯ พ.ศ. ๒๕๑๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงมหาดไทย (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ให้ผู้ฟ้องคดี นับตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นต้นไป โดยไม่เบิกจ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติดังกล่าว ย้อนหลังนับจากวันที่ผู้ฟ้องคดีออกหรือพ้นจากราชการ จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ขอให้ศาลมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองคำนวณเงินเพิ่มจากบำนาญปกติ ณ วันที่ผู้ฟ้องคดี ออกหรือพ้นจากราชการในอัตราเดือนละ ๘,๘๔๘ บาท และให้จ่ายเงินเพิ่มดังกล่าวนับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๒ ถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ คิดเป็นเงิน ๑,๒๒๘,๖๙๒.๒๗ บาท โดยให้ศาล นำเงินเพิ่มที่ผู้ฟ้องคดีได้รับมาแล้วในอัตราเดือนละ ๘๕.๔๕ บาท เป็นเงิน ๑๑,๘๖๖.๑๖ บาท ไปหักออกจากยอดเงินดังกล่าว แล้วให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดี อีกเป็นเงิน ๑,๒๑๖,๘๒๖.๑๑ บาท กรณีจึงเป็นการฟ้องและมีคำขอให้ศาลมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดี ทั้งสองจ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยฯ พ.ศ. ๒๕๑๖ ซึ่งแก้ไข เพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงมหาดไทยฯ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี แม้ผู้ฟ้องคดี จะอ้างว่าการคิดคำนวณเงินเพิ่มจากฐานเงินบำนาญ ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ตามระเบียบ กระทรวงมหาดไทยฯ พ.ศ. ๒๕๑๖ เป็นวิธีการคำนวณที่ไม่ถูกต้องมาด้วยก็ตาม แต่เมื่อตามคำฟ้อง ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีได้รับทราบและยอมรับเงินเพิ่มตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยฯ พ.ศ. ๒๕๑๖ มาโดยตลอดจนกระทั่งระเบียบกระทรวงมหาดไทยฯ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ประกาศ ใช้บังคับแล้วจึงให้นำคดีมาฟ้อง จึงถือว่าเป็นการกล่าวอ้างเพื่อประกอบคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เบิกจ่ายเงินเพิ่มจากระเบียบกระทรวงมหาดไทยฯ พ.ศ. ๒๕๑๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบ กระทรวงมหาดไทยฯ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ให้ถูกต้องเท่านั้น อีกทั้ง นอกเหนือจากข้ออ้าง ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีมิได้ฟ้องหรือกล่าวอ้างว่าการคิดคำนวณเงินเพิ่มตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยฯ พ.ศ. ๒๕๑๖ มีวิธีการคิดคำนวณที่ผิดพลาดคลาดเคลื่อนอย่างไร และมิได้มีคำขอให้ศาล มีคำบังคับให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายเงินเพิ่มตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยฯ พ.ศ. ๒๕๑๖ ที่มีการ คิดคำนวณผิดพลาดให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นจำนวนเงินเท่าใด ดังนั้น การที่ศาลปกครองชั้นต้น มีคำวินิจฉัยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายจากการคำนวณเงินเพิ่มตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยฯ พ.ศ. ๒๕๑๖ ที่มีการคิดคำนวณผิดพลาดให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๒๗,๑๙๐.๐๙ บาท จึงเป็นการ วินิจฉัยในเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีมิได้ยกขึ้นเป็นข้อพิพาทและไม่ได้มีคำขอให้ศาลออกคำบังคับ อันเป็นการ วินิจฉัยนอกฟ้องนอกประเด็น หรือเป็นการพิพากษาเกินคำขอ และโดยที่ปัญหาดังกล่าวถือเป็น ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจศาลในการทำคำพิพากษาหรือคำสั่ง จึงเป็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบ เรียบร้อยของประชาชน แม้ไม่มีคู่กรณีฝ่ายใดยกขึ้นกล่าวอ้าง ศาลปกครองสูงสุดสามารถยกขึ้น

/วินิจฉัย...

วินิจฉัยได้เองตามข้อ ๙๒ ประกอบข้อ ๑๑๖ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาเพิกถอนคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๓๗๘๕/๒๕๔๒ เรื่อง ให้จ่ายเงินบำนาญปกติแก่ข้าราชการครูกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๒ เฉพาะในส่วนของเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึง วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๒ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเงินทั้งสิ้น ๒๗,๑๙๐.๐๙ บาท ทั้งนี้ ภายในเวลาสามสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด ให้คืนค่าธรรมเนียมศาล แก่ผู้ฟ้องคดีบางส่วนตามส่วนของการชนะคดี และให้ยกฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ส่วนคำขออื่น นอกจากนี้ให้ยก ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย

พิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นยกฟ้อง และคืนค่าธรรมเนียม ทั้งหมดในชั้นอุทธรณ์แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

นายพงษ์ศักดิ์ กัมพูสิริ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

๒

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายประสาธ พงษ์สุวรรณ
ประธานแผนกคดีบริหารงานบุคคล
ในศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายรัฐกิจ มานะทัต
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายประวิทย์ เอื้อนรินทร์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

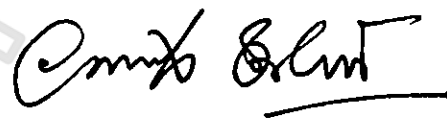
นายสมภพ ผ่องสว่าง
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายอานัติ สุขปะทิว

มีบันทึกประธานศาลปกครองสูงสุด
กรณีตุลาการศาลปกครองมีเหตุจำเป็น
ไม่สามารถลงลายมือชื่อได้

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คดีหมายเลขดำที่ อ. ๗๔๓/๒๕๕๘ หมายเลขแดงที่ ๑.๑๐๗๔/๒๕๖๖ ได้ทำคำพิพากษาโดยนายรัฐกิจ มานะทัต ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด นายประวิทย์ เอื้อนิรันดร์ ตุลาการศาลปกครองสูงสุด และนายสมภพ ผ่องสว่าง ตุลาการศาลปกครองสูงสุด ซึ่งร่วมประชุมปรึกษาเป็นองค์คณะ และได้ลงลายมือชื่อไว้แล้วในต้นร่างคำพิพากษา แต่เนื่องจาก นายรัฐกิจ มานะทัต พ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ นายประวิทย์ เอื้อนิรันดร์ และนายสมภพ ผ่องสว่าง พ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๓) ประกอบกับมาตรา ๓๑ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ก่อนที่จะลงลายมือชื่อในคำพิพากษานี้ จึงบันทึกไว้เป็นสำคัญ

(นายวรพจน์ วิศรุตพิชญ์)

ประธานศาลปกครองสูงสุด